

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Nulla vmquam vel leuis culpa in eo deprehensa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

hisce exulibus, qui in vitæ fluctibus iactantur; debita magis felicitati Angelicæ, quàm mortali imbecillitati.

Ioannes, vti iam diximus, annos ferè quinque in Religioso nostro Ordine vixit, in quo, quæ Dei gratia est, floret, vt videmus, primus ille disciplinæ incorruptæ vigor, viuitque recens quædam ac viridis obseruatio legum. Philosophiæ studijs incubuit in Collegio Romano, in quo & iuuentus frequentissima, & tot Superiorum attentissimi oculi, qui perpetuò excubant, num ab omnibus leges mandataque obseruentur. Maximâ autem sollicitudine minimi etiam nãui, & leuissima quæque errata adnotantur, in iuuenibus præcipuè, quibus acriùs inuigilatur, vt constantes assuescant. Nemo tamen aut Superior, aut subditus, aut Sacerdos, aut Coadiutor, aut Magister, aut Scholarum alumnus, aut cubiculi contubernalis, aut studiorum collega, aut alius quispiam eorum omnium qui in Collegio degebant, eumque & videbant, & familiariter vtebantur, in eo vquam potuere deprehendere vel minimam imperfectionem, aut culpam quantumuis leuem, aut etiam impetum aliquem affectus alicuius præcurrentis (motus primos appellant) vel audire aliquod eius verbum superuacaneum, aut minùs præcogitatum.

Nemo vñquam vidit oculos attollentem liberiùs, gestus agentem immodestiùs, risus edentem solutiùs. Nemo in statu corporis, in motu membrorum, in curâ vestimentorum vidit incompositum. Nemo violentem filendi leges, dum filendum fuit. Nemo, dum per leges Latinè loquendum erat, vntem Italico sermone audiuit. Nemo vel temporis momentum inutiliter consumentem, vel otio transigentem obseruauit. Nemo notauit eum aut per respectum hominum, aut per occasionem, aut casum, limites vel minimæ legis fuisse transgressum. Ad summam, nemo vñquam vllius generis erratum ab eo admissum aduertit; quæ res quàm facilè narrantur, tam difficilè perficiuntur, nisi ab eo quem benignus Dei oculus perpetuâ vigilantia tueatur, & singulari ope auxilijsque extraordinarijs diuinæ suæ gratiæ iuuet. Erenim si vna aliqua virtus, perfecto in gradu obtenta, tantum per se valet, vt hominem reddat spectabilem, dignumque efficiat admiratione atque imitatione; facilè quiuis conijcere possit, quantum nobis admirabilitatis, Religionis simul ac gaudij attulerit, videre in vno hoc Adolescente collectam tot tam perfectarum virtutum inuicem nexarum concordiam, quæ dulcissimum suauissimumque perpetuò nobis

bis edebant concentum, omnibusque eum probabant similiorem Angelo esse cælesti, positum in gradu stabilis gratiæ apud Deum, quàm homini terrestri, peccatis miserisque inuoluto. Atque ut cuilibet constet, hæc res à me non commemorari vberius aut inflatius, cognoscatque, externas eius actiones, summâ perfectione factas, ab internis processisse virtutibus, quarum plenus erat eximius ille animus; præterquam quòd à me, qui eum manu duxi, affirmari propriâ scientiâ possit, placuit hoc loco duorum aliorum Patrum testimonia adferre, qui eius, ex quo Romam venit, donec moreretur, audiendis confessionibus operam dedere, possuntque procul omni religionis periculo sententiam dicere, cum quòd rem proferant in commendationem virtutis, tum quòd ille Confessarijs Superioribusque suis potestatem fecerit syngrapho scripto, sua omnia indicandi, & hæc syngraphi verba sunt: *Do facultatem, ut plene & liberè utatur hac scientiâ ex confessione.* Horum vnus P. Ioannes Baptista Ceccotti, vir (ut neminem fugit) præstanti vitæ integritate, nec scientiâ tractandi Religiosorum mentes, quàm peritiâ cælestium rerum excellentior, qui ei à Confessionibus & spiritus præfecturâ fuit per biennium, quo Ioannes in secessu degit, totque iam retrò annorum

*Testimoniū
Confessarij
eius P. Ioā-
nis Baptista
Ceccotti.*

spatijs eo loci id munus administravit, in hæc
verba loquitur: Ut morem geram Superio-
ribus qui iusserunt; illud verè de Ioanne
(quod ad interiora quidem illius attinet) af-
firmare possum, non fuisse mihi exploratum
animum vllum maiore puritate ac candore
præditum, quàm illius, vtcumque multorum
mentes, ex quo hoc munus gessi, pertracta-
rim: visa enim mihi est mens illa semper ali-
quid præ reliquis habuisse prærogatiuæ.
Non erant eius peccata huius generis, quæ
cùm naturâ suâ mortalia sint; tamen vel ob
leuitatem materiæ aut coniurationem con-
sensus, venialia vulgò censentur: sed huius-
modi solummodò erant, quæ & naturâ suâ
venialia sunt, & communiter euitari omnia
non possunt, in quæ à sanctissimis etiam viris
impingitur imbecillitate naturæ proclinatæ;
& huius quidem generis leuissima, neque de-
liberatò ab eo commissa, & pauca admo-
dum, ob exactissimam sui custodiam, quâ in-
res suas omnes externas internasque vigilan-
tissimè excubabat, perpetuo quodam con-
stantique vitæ tenore, quem numquam nisi
in melius commutabat: id quod à Spiritu
sancto haud dubiè proueniebat, qui sanctam
hanc animam peculiari quadam gratiâ possi-
debat. Erratorum suorum, etsi minimorum,
claram habebat cognitionem. Conscientia
erat